

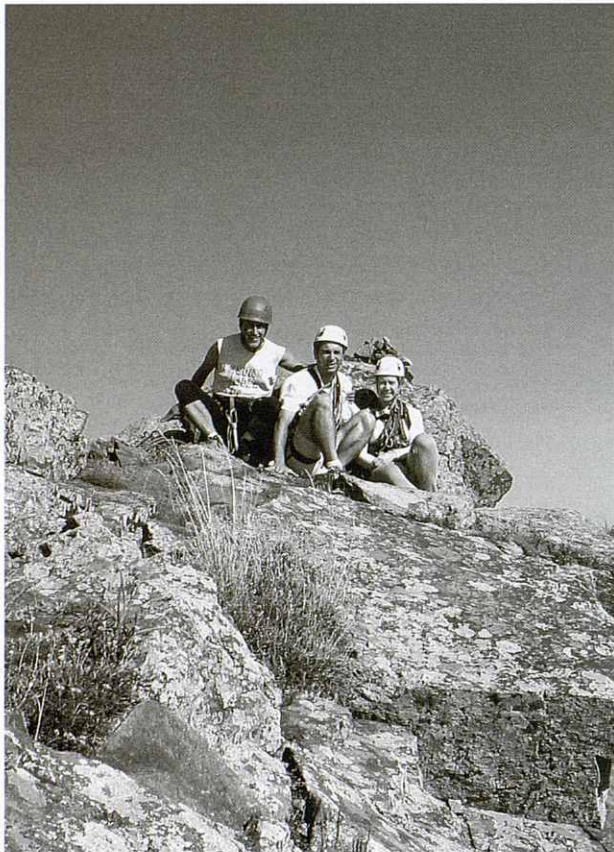
sense trencar-se les banyes. El "coco" no convida a apurar el lliure si sota el cul hi tenim un pati tant espectacular. El mateix passa amb el proper llarg, una altra gran fissura horitzontal sota un gran sostre taronja, agreujat perquè les mini preses patinen un colló i els ancoratges són tot una mostra de la història de l'escalada de fa uns anys: pitons, burins, fustes, espits... Fins hi tot hi trobem cordinos de 2 mm, algun d'ells petat. Reunió i cap el proper, més assequible encara que prou fi com per no creure'ns el V+ que posa a la ressenya. Compte amb la reunió perquè no

es veu al costat esquerra. En el penúltim llarg, molt ben protegit amb parabolts i "només" 6a, costa comunicar-se perquè la roca no deixa arribar la veu. I per fi, l'últim llarg, de transició que en diagonal a la dreta fa cim i ens porta directament a l'última reunió de la nostra via, "L'esquena del diable", cosa que ens omple d'orgull i ens porta molt bons records.

Total unes 6 hores i mitja de plena aventura i bon regust del deure acabat.

Fins la propera història!

Les Agudes: via "El vol de l'home ocell" (15/8/07)

Es l'estiu i fa calor, quedem tard amb l'intenció de donar temps al sol a girar ja que anem a orientació est.

Arribem al punt quilomètric 23,800 de la carretera de Santa Fè. Tant la Nuria, el Manel com jo ja arribem calents al petit aparcament de la carretera, el vehicle que ens transportava també estava molt calent, a punt de patir una gripada precoç, i vam haver d'engegar la calefacció en ple mes d'agost.

Just al bell mig d'un revolt comencem a pujar per una canal per anar a trobar una tartera, primer per l'esquerra, després pel mig i finalment a la dreta on trobem el peu de via marcada amb una xapa metàl·lica.

Petit repòs per refredar la segona escalfada de pujar la tartera (1/2 h.), preparar material i tira que es cova l'arròs.

Primera tirada, curta i fàcil, ens peta de ple el sol, tercera escalfada, la fa la Nuria (la tirada), el Manel i jo seguim, a la reunió se sent: macagum D... ¡! , és en Manel, l'hi han volat dos tascons, em despengen al menda, n'agafo un i l'altre no el trobo, busca que buscaràs i res, torno a pujar, el Manel no es rendeix, baixa desgrimant per la canal, arriba al peu de via, 5 segons i se sent: ja el tinc !!, de vegades fa fàstic.

"Seguimos para bingo", la segona, sortida de 5è en un resalt i després 4art., anem colgant bastants friends ja que està poc equipada la via, reunions incloses. Tercera, es anar pujant per una cresta fàcil i una canal herbosa, 2on. 3er., la Nuria ha fet reunió en un arbre ja que no troba l'espit de la ressenya i s'ha quedat sense corda, quan arribo em dona corda per poder buscar-lo i res, després ve en Manel, si està aquí collons ¡! , jo crec que va drogat. Va, dinem !!, hi havia de tot, tonyina del Carrefour, banana sandunguera etc., jo hagués demanat un cigaló Convergent (ja m'enteneu) però no anava la cafetera.

Avanti quarta, des d'una reunió a peu pla surt a l'esquerra un flanqueig fàcil, a pèl, després segueix per la carena, fàcil però amb més pèl que a l'aixela d'un gorila, molts metres de pèl i pendul, jo d'en Manel ja tindria contraccions, arriba a la zona més delicada de la via, flanqueig de 5+ (la ressenya diu 6b) a l'esquerra, sota uns blocs, tant sols hi ha un clau de via i s'ha d'equipar en plena contracció, R !! , darrera anem jo i la Nuria que recull el material i sembla que passegi, en el flanqueig miro enrre i l'hi veig la cara vermella i deformada per la impotència per recuperar un friend, hi deixa l'energia de l'esmorzar i part de la del sopar, se senten renecs de contingut sexual que no cal repetir, en Manel diu que baixarà ell , per veure si pot i ho deixa, arribem a la reunió, un espit per tres, misèria, estem un dret i dos mig volats, complementem amb tres friends més formant un doble triangle de forces (diria que era triple perquè tots estàvem apretant), despenjo al Manel fins el flanqueig i el friend, jo crido "que ja has arribat al punt ? " i respon " ja l'he tret, pujo" , increïble però cert.

segueix